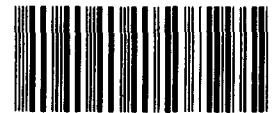

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

UP/I 034-03/14-01/002
437-09/74-2016-149

Poslovni broj: UsII-53/15-9

AGENCIJA ZA ZAŠTITU TRŽIŠNOG NATJECANJA	
Datum primitka	13-05-2016

U I M E R E P U B L I K A H R V A T S K A

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Ljiljane Karlovčan-Đurović predsjednice vijeća, Lidije Rostaš-Beroš i Sanje Štefan, članica vijeća, uz sudjelovanje Ivane Firšt, zapisničarke, u pravnom spornosti tužitelja AKD-Zaštita d.o.o., Savska cesta 28. kojeg zastupa odvjetnica iz Odvjetničkog društva protiv tužene Agencije za zaštitu tržišnog natjecanja, Savska cesta 41/XIV Zagreb, koju zastupa Mladen Cerovac, mag. iur. predsjednik Vijeća za zaštitu tržišnog natjecanja, a po punomoći Josip Čulić i Vedran Zemljić, radi poništenja rješenja, klasa: UP/I 034-03/14-01/002, urbroj: 580-09/88-2015-100 od 17. ožujka 2015., u predmetu sklapanja zabranjenog sporazuma, dana 22. travnja 2016.

presudio je

Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

„Poništava se rješenje Agencije za zaštitu tržišnog natjecanja, klasa: UP/I 034-03/14-01/002, urbroj: 580-09/88-2015-100 od 17. ožujka 2015. godine.“

Obrazloženje

Osporenim rješenjem je točkom I. izreke utvrđeno da su poduzetnici Sokol Marić d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu, Trg maršala Tita 8/II, Securitas Hrvatska d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu, Zelinska 3, AKD Zaštita sa sjedištem u Zagrebu, Savska cesta 28, Klemm Sigurnost d.o.o sa sjedištem u Zagrebu, Drage Gervaisa 3, Bilić-Erić d.o.o. sa sjedištem u Sesvetama, Ljudevita Posavskog 3, V Grupa d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu, Remetinečki gaj 2h i Arsenal Ivezić d.o.o. sa sjedištem u Varaždinu, Pavlinska 5 sklopili zabranjeni sporazum na način da su na sastanku održanom u prostorijama poduzetnika Tectus d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu, Radnička cesta 48, 23. listopada 2013. godine, dogovorili minimalnu cijenu usluga privatne tjelesne zaštite čime su u razdoblju od 23. listopada 2013. do 17. siječnja 2014. narušili tržišno natjecanje izravnim utvrđivanjem cijena u smislu članka 8. stavka 1. Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja („Narodne novine“ 79/09., 80/13. – u daljnjem tekstu: ZZTN), točkom II. izreke rješenja zabranjeni sporazum iz točke I. izreke rješenja je ex lege ništetan u smislu članka 8. stavka 4. Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja, točkom III. izreke rješenja poduzetnicima iz točke I. izreke rješenja izrečene su slijedeće upravno kaznene mjere: - Sokol Marić d.o.o. u iznosu od 1.333.000,00 kn; - Securitas Hrvatska d.o.o. u iznosu od 1.027.000,00 kn; - AKD Zaštita d.o.o. u iznosu od 905.000,00 kn; - Klemm Sigurnosti d.o.o. u iznosu od 657.000,00 kn; - Bilić-Erić d.o.o. u iznosu od 942.000,00 kn; - V Grupa d.o.o. u iznosu od 289.000,00 kn; - Arsenal Ivezić d.o.o. u iznosu od 171.000,00 kn, točkom IV. je

odlučeno da će se izreka rješenja objaviti u „Narodnim novinama“, a cjelokupno rješenje bit će objavljeno na stranicama Agencije.

Tužitelj u tužbi u bitnome iznosi kronologiju postupka, posebno ističe da je netočna tvrdnja tužene da je na sastanku ugovarana minimalna cijena usluge nuđenja usluge privatne tjelesne zaštite. Navodi da je iz iskaza svih sudionika postupka te saslušanih svjedoka jasno utvrđeno da je tema sastanka bila rasprava o stanju na tržištu privatne tjelesne zaštite te se razgovaralo o tome kako ga normativno urediti, o osnivanju zaštitarske komore, a unutar toga raspravljalo se o troškovima rada zaštitara u kontekstu zakonskih obveza i davanja, a opet u svjetlu teške situacije na tržištu. Navodi da sporno Priopćenje nije Priopćene u smislu zajedničke izjave sudionika postupka za javnost već odraz novinarske slobode u pisanju članka kojem je tema bila održani sastanak, a posebno uvažavajući cjelokupni kontekst i činjenicu da se radi o specijaliziranom časopisu iz domene zaštite. U odnosu na članak objavljen u „Novom listu“ tužitelj ističe da novinarka nije bila prisutna na predmetnom sastanku te se navodi iz članka „Novog lista“ uopće ne mogu uzeti u razmatranje, a posebice ne mogu predstavljati nikakav dokaz. Autor članka obavijestio je javnost o održanom sastanku u specijaliziranom časopisu te je članak napisan u skladu s novinarskim postulatima ne vodeći se mišlju da bi bilo potrebno birati riječi i kontekst podrazumijevajući da pisana riječ ne može dovesti do sankcije pa stoga ne može tužitelja držati odgovornim za zaključke novinara i za sadržaj članka.

Navodi da je nudio iznos od 32,50 kn u natječajima nakon održanog sastanka ali i sama tužena priznaje da je tužitelj taj iznos nudi na natječajima i prije održanog sastanka. Ističe da tužena uopće ne navodi da je tužitelj dostavio dokaze na okolnost da je iznos od 32,50 kn nudio u natječajima provedenim prije održavanja sastanka. Poziva se na izvadak iz upisnika sklopljenih ugovora sa strankama u razdoblju od 1. svibnja 2013. do 30. travnja 2014. Smatra da tužena pogrešno izvodi zaključak da to što nisu stavljene primjedbe na priopćenje govori u prilog osnovanosti pobijane odluke. Navodi da je i prosječnom čitatelju takvog Priopćenja jasno da je isto izraz shvaćanja i literalnog izražavanja autora članka. Ističe da i saslušani svjedok koji je odobrio članak u svojstvu glavnog urednika časopisa „Zaštita“, takozvano Priopćene naveo u svom iskazu te da se radi o isključivo o novinarskoj slobodi i da je sporno Priopćenje izdano za medije bez ikakve forme. Navodi da su sve stranke u postupku i saslušani svjedoci govorili da je tema sastanka bila isključivo stanje na tržištu zaštite i rasprava o trošku rada zaštitara u smislu zakonskih obveza i davanja, a ne pojedinačna cijena usluge koje pojedine tvrtke nude na tržištu, a koja cijena je uostalom utvrđena od strane Ministarstva unutarnjih poslova još 1999. godine. Ističe da je bitno suprotno stavu tuženika razlučiti pojam cijene i troška rada jer je jedno zakonski termin koji može rezultirati odgovornošću po odredbama Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja, a drugo ni na koji način ne može biti sporno jer ne može biti predmetom dogovora. Ističe da suprotno zaključku tužene troškovi rada i cijena nisu sinonimi. Poziva se na Kalkulaciju cijena koštanja zaštitarskih usluga tjelesne zaštite Vijeća strukovnog udruženja istražnih i zaštitarskih djelatnosti Hrvatske gospodarske komore od dana 23. lipnja 1999. godine. Ističe da je izračun od 32,50 kn već bio predmet kalkulacije cijena koštanja zaštitarskih usluga tjelesne zaštite još 1999. godine pa svakako nije nepoznat pojam niti predstavlja nešto na polju zaštitarstva, oko čega bi se okupili poduzetnici s ciljem koji im tužena stavlja na teret. Smatra da tužena potpuno pogrešno navodi da troškovi poslovanja svakog poduzetnika ovise o velikom broju parametara u kontekstu troška rada, a pri tome pokušavajući ukazati na to da trošak od 32,50 kn ne bi mogao biti inicijalni trošak rada pa da ukupni troškovi stranaka ne mogu biti identični. Smatra da to upravo pokazuje da tužena ne razumije materiju i razliku između inicijalnog troška rada koji je zadan, te cijene rada koja se može postići na tržištu i koju

formira tržište. Tužitelj nadalje ističe da tuženik ispušta iz vida da je upravo utvrđenjem da je tužitelj na javnom natječaju Hrvatske pošte ponudio različitu cijenu usluga od one navodno dogovorene zapravo dokazuje da nije postojao zabranjeni sporazum, ali tuženoj je važnije da konstatira da je izjava koja je potpuno pogrešno interpretirana, gospodina Prše za medije, bila točna. Ističe da se tužena bavi medijskim natpisima umjesto konkretnim dokazima propušta navesti i uzeti u obzir dokaznu snagu izjave sudionika sastanaka koji u članku „Novog lista“ od 19. studenog 2013. navodi: „Kako utvrđivanje troška rada zaštitara nije definirano niti regulirano pisanim sporazumom niti bilo kojim drugim aktom već je samo prijedlog okvirne satnice proizašle iz trenutnih realnih troškova što proizlazi iz obveze poslodavca prema zakonima Republike Hrvatske“. O tome se raspravljalo na neobaveznom sastanku na koju su bili pozvani predstavnici zaštitarskih tvrtki s ciljem utvrđivanjem trenutnog stanja na tržištu i problema s kojima se susreću tvrtke koje se bave poslovima privatne zaštite. Tako je i okvirna cijena troška rada proizašla iz rasprave, ali tržište će i dalje na temelju ponude i potražnje određivati visinu naknade prema klijentima sukladno tržišnoj utakmici. Ističe da je zakonski zastupnik tužitelja upozorio na početku sastanka na poštivanje odredaba o tržišnom natjecanju, međutim, tužena smatra navedeno nedovoljnom ogradom, a s druge strane i otegotnom okolnosti u svjetlu svijesti o protupravnosti. Osim toga tužitelj je istaknuo i prigovor promašene pasivne legitimacije budući da zakonski zastupnik tužitelja na spornom sastanku nije nazočio u svojstvu zakonskog zastupnika tužitelja već isključivo u svojstvu predsjednika Udruge tjelesne zaštite pri Hrvatskoj udruzi poslodavaca. Ističe da iz osporene odluke tužene ne proizlazi samo da je tužitelj navodno sudjelovao u dogovoru o minimalnoj cijeni usluga već i da je takav zabranjeni dogovor odlučio obznaniti javnosti putem novinskog priopćenja. Navedeno je sasvim nelogično i životno neuvjerljivo, ali tuženik ne daje nikakav konkretan argument ili valjano objašnjenje za takav svoj nelogičan zaključak. Navodi da prema stajalištu odluka Europskog suda za utvrđenje činjenice postojanja zabranjenog sporazuma bitno je utvrditi ekonomski cilj sporazuma, nesklad tog cilja s pravom tržišnog natjecanja, istinsku namjeru stranaka, činjenicu primjenjuje li stranka odredbe sporazuma, te učinke takvih sporazuma na tržište, odnosno potrebno je ispitati tržište i utvrditi da li su nastupile okolnosti koje odstupaju od normalnih tržišnih uvjeta. Ništa od toga tužena nije utvrđivala već je samo objasnila da je dovoljno utvrditi činjenicu da postoji sporazum, iako ni to nije utvrđeno. Navodi da naknadnim djelovanjem stranaka u postupku nije došlo do promjene na tržištu u odnosu na interese potrošača u obliku viših cijena nego naprotiv cijene su dodatno pale odnosno nisu nastupile okolnosti koje odstupaju od normalnih tržišnih uvjeta. Tužitelj ističe da zakonska definicija zabranjenih sporazuma podrazumijeva one koje su za cilj ili posljedicu imale narušavanje tržišnog natjecanja na mjerodavnom tržištu. Tužitelj ističe da u postupku nije dokazano da je sporazum uopće postojao, a posebice da bi mu cilj ili posljedica bilo narušavanje tržišnog natjecanja. Tumačenje i pravno stajalište tuženika u potpunosti je pogrešno i nezakonito na što ukazuje i recentna odluka Visokog upravnog suda Republike Hrvatske kojim je poništeno rješenje tuženika kojim je utvrđeno da je Hrvatsko društvo ortodonata sklopilo zabranjeni sporazum, uz obrazloženje da se dokument koji spominje minimalne cijene ne može nazivati sporazumom jer nije nikad nije primijenjen u praksi i nema obvezujući karakter.

Isto tako u cijelosti prigovara djelu odluku o upravno-kazenoj mjeri koju je prema mišljenju tužitelja tužena izrekla u prevelikom iznosu. Osim toga ističe da mu tužena nije omogućila sudjelovanje u postupku na zakonom propisani način jer mu nije omogućila dostavu svih pismena u postupku pa niti onih na temelju kojih tužena utvrđuje određene činjenice, tako primjerice predmet istraživanja tržišta pružanja usluga privatne zaštite klasa: 034-08/2013-01/264. Stoga je tužitelj predložio da se održi ročište u ovom upravnom sporu da

se izvrši uvid u sve dokaze koji prileže upravnom spisu te da se provedu dokazi predloženi tužbom, te predlaže da se navedeno rješenje poništi i presuda objavi u „Narodnim novinama“.

Tužena u odgovoru na tužbu ostaje u cijelosti kod razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja te ističe da nije točno da tužitelju nije omogućeno sudjelovanje u postupku na zakonom propisan način jer mu nije omogućena dostava svih pismena u postupku. Navodi da je člankom 47. ZZTN-a predviđeno pravo uvida u spis predmeta te je tom prilikom stranka odnosno njezin punomoćnik mogao načiniti preslike dokumenata koji se nalaze u spisu. Ističe da je o pravu uvida u spis stranci, odnosno punomoćnicima tužitelja dodatno dana uputa i prilikom održavanja nastavka usmene rasprave 9. rujna 2014., a kako je to i naznačeno u zapisniku o usmenoj raspravi od 9. rujna 2014. Tužena predlaže održavanje rasprave posebno iz razloga što prema mišljenju tužene nisu ispunjeni uvjeti iz članka 36. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine" 20/10., 143/12. i 152/14. nastavno: ZUS) te predlaže da Sud odbije tužbu te da o tužbama svih sudionika u postupku odluči zajedničkom presudom u svrhu ubrzavanja postupka i izbjegavanja nepotrebnih radnji i troškova.

Sud je u predmetnoj stvari na prijedlog stranaka održao javnu raspravu, u smislu odredbe članka 36. i članka 37. ZUS-a, a kojoj su pristupili punomoćnici stranaka te im je tako dao mogućnost izjasniti se o svim spornim činjenicama i pravnim pitanjima.

Na raspravi je tužitelj ostao kod istaknutog tužbenog zahtjeva a tužena kod odgovora na tužbu. Tužitelj je predložio izvođenje dokaza saslušanjem svjedoka direktora tužitelja

Tužena se protivila navedenom dokaznom prijedlogu kao nepotrebnom za odluku o glavnoj stvari.

Sud je navedeni dokazni prijedlog odbio ocijenivši da bi navedeno bilo suprotno načelu učinkovitosti, a imajući u vidu da je u upravnom postupku svim strankama dana mogućnost izjasniti se o zahtjevima i navodima drugih stranaka te o svim činjeničnim i pravnim pitanjima koji su predmet upravnog spora te da su se tužitelji imali mogućnost u upravnom postupku izjasniti se o svim spornim pitanjima što su oni učinili na usmenoj raspravi i u pisanim očitovanjima.

Tužitelj smatra da je upravno-kaznena mjera izrečena u previsokom iznosu, te predaje u spis izvješća o poslovanju za 2014. i 2015. godinu iz kojih je razvidno da bi plaćanjem sankcije poduzetnik bio doveden u nepovoljan položaj za održivo poslovanje.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja Sud je zaključio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Odredbom članka 8. stavka 1. točke 1. ZZTN-a propisano je da su zabranjeni svi sporazumi između dva ili više neovisnih poduzetnika, odluke udruženja poduzetnika i usklađeno djelovanje koje kao cilj ili posljedicu ima narušavanje tržišnog natjecanja na mjerodavnom tržištu a osobito oni kojima se izravno ili neizravno utvrđuju kupovne ili prodajne cijene, odnosno drugi trgovinski uvjeti.

U konkretnom slučaju je na temelju provedenog postupka u kojem je omogućeno izjašnjavanje svim strankama te u kojem su saslušani svjedoci i to _____ koji je odobrio Priopćenje za javnost sa sastanka održanog dana 23. listopada 2013. te koji je bio prisutan na cijelom navedenom sastanku te iskaza svjedoka _____ koji je također bio na spornom sastanku kao predsjednik Hrvatskog ceha zaštitara nesporno utvrđeno da je tužitelj sa ostalim sudionicima sastanka zaključio zabranjeni sporazum u smislu odredbe članka 8. stavka 1. ZZTN-a. Stoga je prema ocjeni ovoga Suda pravilno odlučeno rješenjem tužene i to točkom I., budući da je nesporno utvrđeno sklapanje zabranjenog sporazuma dogovorom minimalne cijene usluge privatne tjelesne zaštite u razdoblju od 23. listopada 2013. do 17. siječnja 2014., a kako je navedeni sporazum temeljem članka 8. stavka 4. ZZTN-

a ništetan također je pravilno odlučeno točkom II. izreke navedenog osporenog rješenja da je zabranjeni sporazum iz točke I. izreke ex lege ništetan.

Što se tiče prigovora tužitelja valja istaći da nije točno da se odluka tužene temelji isključivo na novinskim natpisima i Priopćenju budući da je pred tuženom proveden postupak, održana je usmena rasprava saslušani su svjedoci te je strankama omogućeno da se izjasne o svim pitanjima i činjenicama koje su bile predmet navedenog postupka. Što se tiče prigovara tužitelja da sporno Priopćenje nije Priopćenje u smislu zajedničke izjave sudionika postupka već je odraz novinarske slobode u pisanju članka, valja istaći da je navedeno Priopćenje objavljeno, da je o navedenom sastanku u specijaliziranom časopisu „Zaštita“ izašao članak te da su stranke koje su sudjelovale na navedenom sastanku, ukoliko su smatrale da navedeno priopćenje odnosno članak ne sadrži dogovor o minimalnoj cijeni usluge privatne tjelesne zaštite, mogle navedeno Priopćenje i članak demantirati budući da se radi o Priopćenju koje je izašlo neposredno nakon sastanka od 23. studenog 2013., a članak o navedenom sastanku izašao je i u tiskanom specijaliziranom časopisu „Zaštita“ u broju 7 od studenog 2013. Stoga su stranke koje su sudjelovale na sastanku imale dovoljno vremena da demantiraju navode iz Priopćenja i članka.

Tužitelj navodi da je nelogično životno neuvjerljivo da bi sudjelovao u dogovoru o minimalnoj cijeni i da bi takav zabranjeni dogovor odlučio obznaniti javnosti putem novinskog Priopćenja.

Sud ocjenjuje, upravo suprotno, da bi sasvim logično i životno uvjerljivo bilo da je tužitelj ukoliko je smatrao da se na spornom sastanku nije dogovaralo o minimalnoj cijeni usluge demantirao takve novinske natpise i Priopćenje.

Kako je u postupku nesporno utvrđeno da se na spornom sastanku razgovaralo o minimalnoj cijeni pružanja usluga privatne tjelesne zaštite uz navođenja iznosa od 32,50 kn kao minimalnog iznosa ispod kojeg se neće nuditi navedene usluge potom je i većina sudionika pa tako i tužitelj u nekim ponudama kao konačnu cijenu naznačila iznos od 32,50 kn, to Sud prihvaća u cijelosti obrazloženje iz osporenog rješenja prema kojem kada se radi o sporazumu koji je zabranjen prema cilju, njegov učinak nije potrebno dokazivati.

Što se tiče činjenice da se tužitelj nije u potpunosti držao u svojim ponudama dogovorene cijene ne može značiti da u tom slučaju ne postoji odgovornost tužitelja za povredu propisa o tržišnom natjecanju, a pogotovo se navedeno ne može smatrati dokazom o nepostojanju sporazuma. Naime, kako je cjelokupna pravna stečevina Europske unije važna kao interpretativni instrument za primjenu hrvatskih propisa o zaštiti tržišnog natjecanja u slučaju pravnih praznina ili dvojbi u tumačenju nacionalnih propisa Agencija se pozvala na smjernice u primjeni članka 101. Ugovora o funkcioniranju Europske unije (koji je po sadržaju identičan članku 8. ZZTN-a) na horizontalne sporazume o suradnji i smjernice za primjenu članka 81. stavak 3. Ugovora o osnivanju EZ (koji odgovara članku 101. stavku 3. Ugovora o funkcioniranju Europske unije). Prema navedenom ograničenje tržišnog natjecanja po cilju je ono koje po svojoj samoj suštini ima mogućnost ograničavanja tržišnog natjecanja u smislu članka 101. stavka 1. Ugovora o funkcioniranju Europske unije, a ispitivanje stvarnih ili potencijalnih učinaka sporazuma na tržištu nije potrebno kad se utvrdi njegov protutržišni cilj. Kad se utvrdi da sporazum ima za cilj sprječavanje, ograničavanje ili narušavanje tržišnog natjecanja nema potrebe uzimati u obzir i njegove konkretne učinke što znači da su takvi sporazumi zabranjeni bez obzira jesu li nastupili njihovi stvarni učinci na tržišno natjecanje ili ne. Dakle ograničavanje tržišnog natjecanja prema cilju je ono ograničavanje koje već po svojoj prirodi ima mogućnost ograničavanja tržišnog natjecanja. Sadržaj sporazuma i njegovi objektivni ciljevi relevantni su pri ocjeni ima li taj sporazum za cilj ograničiti tržišno natjecanje.

Što se tiče prigovora tužitelja kako je iznos od 32,50 kn već ranije utvrđen u dokumentu Kalkulacija cijene koštanja zaštitarskih usluga tjelesne zaštite koji je izrađen od strane Vijeće strukovnog udruženja istražnih i zaštitnih djelatnosti pri Hrvatskoj gospodarskoj komori još 1999. godine valja istaći da je tužitelj navedeni dokument priložio uz svoje očitovanje od 5. veljače 2014. U navedeno očitovanje izvršila je uvid Agencija, a kako je tužitelj navedeno priložio uz tužbu u navedenu Kalkulaciju izvršio je uvid i ovaj Sud.

Iz točke 1. navedene kalkulacije o cijeni koštanja zaštitarskih usluga tjelesne zaštite proizlazi sljedeće: „Minimalna cijena koštanja zaštitarske usluge tjelesne zaštite po satu izvršene usluge, ispod koje nije moguće bez gubitka pružati zaštitarsku uslugu, ukoliko se poštuju svi zakonski i drugi propisi iznosi 32,50 kn po satu odnosno protuvrijednost od cca 8,50 DEM po satu izvršene usluge bez poreza na dodanu vrijednost“.

Dakle i navedena kalkulacija na koju se poziva tužitelj utvrđuje minimalnu cijenu koštanja zaštitarske usluge tjelesne zaštite po satu izvršene usluge ispod koje nije moguće bez gubitka pružati zaštitarsku uslugu ukoliko se poštuju svi zakonski i drugi propisi, te iznosi 32,50 kn. Sama Kalkulacija govori o iznosu zaštitarske usluge ispod koje nije moguće nuditi predmetne usluge bez gubitka.

S obzirom na sve navedeno prigovori tužitelja vezani za trošak rada zaštitara i trošak pružanja usluge privatne tjelesne zaštite nisu osnovani te ovaj Sud u cijelosti prihvaća obrazloženje iz osporenog rješenja vezanog za eventualno razlikovanje navedena dva termina. Da su se sudionici sastanka tako i tužitelj dogovorili o minimalnoj cijeni usluge privatne tjelesne zaštite od 32,50 kn po satu razvidno je i iz ponuda koje su stranke podnosile nakon navedenog dogovora. Već je istaknuto da to što se sve stranke nisu držale navedenog iznosa iz dogovora nije dokaz, da zabranjeni sporazum u smislu članka 8. stavka 1. ZZTN-a nije sklopljen.

Što se tiče prigovora tužitelja da se radi o promašenoj pasivnoj legitimaciji budući da direktor tužitelja nije bio na spornom sastanku u svojstvu predstavnika tužitelja već kao predsjednik Udruge tjelesne zaštite pri Hrvatskoj udruzi poslodavaca valja istaći da je

bio prisutan na sastanku te je upisan u sudskom registru kao osoba ovlaštena za zastupanje tužitelja. Iz dokaza u spisu proizlazi da je tužitelj pozvan na sastanak na isti način kao i drugi sudionici sastanka te da je na sastanku sudjelovao i raspravljao zajedno s drugim sudionicima sastanka o svim temama koje su bila predmet rasprave.

Što se tiče navoda tužitelja da mu nije bilo omogućeno sudjelovanje u postupku budući da mu nije na zakonom propisan način omogućena dostava svih pismena u postupku valja istaći da je odredbom članka 47. ZZTN-a i to stavkom 1. propisano da stranke u postupku imaju pravo tražiti uvid u spis predmeta po zaprimanju obavijesti o preliminarno utvrđenom činjeničnom stanju u postupku iz članka 48. ovog Zakona te da će Agencija na trošak stranke načiniti presliku spisa ili pojedinih isprava. Stoga nije osnovan navod tužitelja da mu nije omogućeno sudjelovanje u postupku na zakonit način.

Vezano uz pozivanje na shvaćanje ovog suda u izneseno u presudi poslovni broj: UsII-70/14-6 od 5. ožujka 2015. valja istaći da navedeno shvaćanje nije usporedivo u ovom predmetu budući da je zakonom propisana da Komora donosi jedinstveni cjenik usluga dentalne medicine kojima je definirana najniža cijena dentalne usluge.

Što se tiče prigovora vezanih uz izricanje upravno-kaznene mjere valja istaći da je navedena mjera utvrđena sukladno odredbi članka 61. točki 1. ZZTN-a te sukladno svim odredbama Uredbe o kriterijima za izricanje upravno kaznene mjere ("Narodne novine" 129/10., 23/15.) što je detaljno obrazloženo u osporenom rješenju. Naime, prvo je sukladno navedenoj Uredbi utvrđen ukupan prihod tužitelja, određeno je koliko je 10% od ukupnog prihoda budući da prema odredbi članka 61. točke 1. ZZTN-a upravno kaznena mjera iznosi

najviše 10% vrijednosti ukupnog prihoda koji je poduzetnik ostvario u posljednjoj godini za koji postoje zaključena godišnja financijska izvješća.

U konkretnom slučaju ukupan prihod tužitelja iznosi 94.942.474,00 kn, 10% od ukupnog prihoda je 9.494.247,40 kn nakon toga je utvrđena težina povrede, vremensko trajanje povrede, povećanje za odvratanje poduzetnika od povrede ZZTN-a u iznosu od 1% prihoda za mjerodavno tržište. Nisu nađene otegotne okolnosti a kao olakotne okolnosti uzeta je činjenica te je sporazum djelomično izvršen, da je kratko trajao te da tužitelj do sada nije kažnjavan u postupku stoga je osnovni iznos upravno kaznene mjere umanjen za % te je tužitelju izrečena upravno kaznena mjera u iznosu od 905.000,00 kn. Kako ukupni prihod tužitelja za 2013. godinu iznosi 94.942.474,00 kn, a 10% od toga je 9.494.247,40 iznos upravno kaznene mjere od 905.000,00 kn ne prelazi 10% ukupnog prihoda poduzeća AKD Zaštita d.o.o. u 2013. godini.

Unatoč prigovorima koje je tužitelj ponovio i u tužbi pravilno je tužena ocijenila da ne postoji indicija o nesposobni tužitelja za plaćanje upravno kaznene mjere. Naime, razvidno je kako izrečena upravno kaznena mjera u navedenoj visini u odnosu na ukupni prihod tužitelja čini manji dio tog prihoda te izricanjem te mjere tužitelj ne bi trebao biti doveden u situaciju ekonomske neodrživosti ili potpunog gubitka imovine.

Što se tiče prijedloga za izricanje simbolične upravno kaznene mjere u postupku nije utvrđeno postojanje posebnih okolnosti koje bi stvorili uvjete za izricanje simbolične upravno kaznene mjere.

Što se tiče zahtjeva da se ova presuda objavi u „Narodnim novinama“ valja istaći da je odredbom članka 59. stavka 2. ZZTN-a propisano da će se rješenja Agencije iz članka 58. stavka 1. točka 1. do 11. ZZTN-a objaviti u „Narodnim novinama“, a da će se sukladno odredbi članka 59. stavak 3. ZZTN-a odluke Visokog upravnog suda povodom tužbi na rješenje te ostali akti Agencije objavljivati na Internet stranici Agencije.

S obzirom na sve navedeno trebalo je temeljem članka 57. stavka 1. ZUS-a odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

U Zagrebu 22. travnja 2016.

Predsjednica vijeća
Ljiljana Kraljčić, v.r.

Za točnost otpisanka - ovlaštenu službenik

